

Kirke i tak og bøn

Årsberetning for Den evangelisk-lutherske Frikirke ved årsmødet mødet 8. maj 2011 i Martinskirken

1. ANDAGT

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

Herren er nær. Vær ikke bekymrede for noget, men bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus. (Fil 4,5-7)

Hvis der er en menighed, som fra begyndelsen af kendte takkens og bønnens betydning, må det nok være den første menighed i Europa, menigheden i Filippi.

Der fortælles jo i Apostlenes Gerninger 16 om, hvordan Paulus og Barnabas kommer til Europa sammen med Silas og den unge Timoteus. Også Lukas er sammen med dem. De havde ellers helt andre planer. Men de mislykkedes. Og en nat så Paulus i et syn en mand fra Makedonien, som bad: "Kom over til Makedonien og hjælp os!" Og Lukas fortæller så: *Da han havde haft det syn, forsøgte vi straks at rejse til Makedonien, for vi forstod, at Gud havde kaldet os til at forkynde evangeliet for dem" (ApG 16,9-10).*

Menigheden i Filippi opstod, fordi en mand bad om hjælp. Og Gud formidlede bønnen til Paulus i et syn.

Næste scene: Nu var de i byen. Den var fuld af hedninger. Mange af dem soldater (her var en romersk koloni af soldater). Men her var også en lille gruppe af kvinder, som samledes til bøn ude ved en flod. Dem opsøgte vi på sabbatsdagen, fortæller Lukas. Og en af kvinderne lyttede til Paulus' ord, og Herren åbnede hendes hjerte, så hun tog dem til sig. Da hun og hendes husstand var blevet døbt, indbød hun os: "Hvis I anser mig for at være tro mod Herren, så kom ind i mit hus og bliv der." Hun nødte os.

Bøn for anden gang. Den kvinde, som var kommet til tro, bad om at få lov at hjælpe. Som tak. Hvor der er tro, der er tak og bøn. Derfor vort emne: "Kirke i tak og bøn".

Men der er også en tredje gang, hvor tak og bøn bliver mere end tydelig i Filippi. Lukas beretter: En dag, hvor vi var på vej ud til bedehuset, mødte vi en pige, som blev udnyttet af nogle mænd. Hun var besat. Og Paulus uddrev den onde ånd. Da blev der pisket en stemning op mod os. Og de greb Paulus og Silas, piskede dem og kastede dem i det inderste fangehul. - Nu var der nok ikke meget at takke for. Havde det hele ikke været forgæves? Men Lukas fortæller, at de to missionærer, Paulus og Silas, ved midnatstid sang lovsange til Gud, og fangerne lyttede. "Min sjæl lov Herren, og alt i mig love hans hellige navn. Han som udløser dit liv fra graven" (Salme 103). Måske var det en af salmerne, de sang. Da sendte Gud et jordskælv. Og det endte med, at fangevogteren, som først ville begå selvmord – fordi han troede, at fangerne var flygtet, og han bar ansvaret for fangerne – kom til troen og blev døbt sammen med hele sit hus. Og så står der, at han tog dem op i sit hus og dækkede op for dem. Og han og hele hans husstand jublede over at være kommet til tro på Gud.

Missionærer i tak og bøn. En omvendt fangevogter i tak og bøn.

Hvor vejen synes lukket, og hvor de menneskelige muligheder er sluppet op, dér kan vi som kristne stadig takke. Og mens vi takker Gud for, at han er vores og alles Skaber, og vores og alles Frelser, da er det, som om vi føres ud i et åbent land. Befriende! Og da tør vi bede Gud om alt muligt. Da bliver bekymringerne oversat til bøn.

Vi ser altså for os en lille gruppe mænd, nogle midt i livet, og en lidt yngre (Timoteus), som rejser ud som missionærer med evangeliet. Nogle havde bedt dem om at rejse. Og de mærkede kaldet i hjertet – og rejste. Og da de hørte bønnen fra Europa, tog de derover. Og vi ser en lille flok kvinder, der trofast går til gudstjeneste på helligdagen. De er ikke mange. Men der kommer en apostel til dem. Gud åbner hjerterne, så de tror. Og de beder om at få lov at sige tak i form af hjælp. Og vi ser to af mændene pisket og fængslet. Men de svarer med tak og bøn i fængslet, så andre kan høre det. Og det ender med, at flere kommer til tro.

Når vi ser Den evangelisk-lutherske Frikirke ved årsmødet, ser vi en lille gruppe af kvinder og nogle mænd. Nogle er lidt ældre og andre er yngre. De tror på evangeliet og ved, at det skal udbredes. De er samlet her til årsmøde. De lytter. Lytter til evangeliet om Frelsen i Jesus Kristus. Og det giver dem ustandseligt meget at takke for. Og de beder om at få lov at tjene, hjælpe og gøre noget, fordi de mærker, at der er behov. Takken har sat sig fast – og bønnen lever. Men samtidig mærker de også, at de behøver at høre evangeliet endnu mere, for at takken ikke må uddø, og så de ikke lader sig overmande af bekymringer, men omsætter dem til bøn til Gud.

2. ÅRSBERETNING 2010/11

Vi har fået lov at leve i sammen i tak og bøn i det forløbne år.

Fire menigheder, som lever af evangeliet – og som vil, at evangeliet skal prædikes. Vi samles ved et bedested, ligesom dengang i Filippi.

- Ikke ved en flod, men ved Skt. Jørgens sø i København,
- og på en bakke tæt ved et vandværk i det nordlige Århus, Risskov,
- og på det flade land i Løsning, hvor der også er et bedehus,
- og i to hjem på Langeland og Svendborg.
- Desuden har der været mange møder i mange af jeres hjem.

Martinskirken ligger Skt.Jørgens Sø

Her blev evangeliet om Jesus fortalt, forkyndt, undervist, bevidnet, drøftet, udråbt, prædikeret, hvisket.

- Fortalt for de små og af de små,
- for og af den, der skal konfirmeres,
- for og af jer, som er unge,
- og for og af to ældre, der lå på deres dødsleje.

Og der blev sagt tak til Gud. I sang. I gudstjeneste. I bøn. Den tillid, som Gud skaber i vores hjerter, er levende på den måde, at den også presser sig på i form af tak og bøn.

Og derfor skete også hos os de store undere, som vi hører om i menigheden i Filippi: Sammen levede I i tak med hjerte, mund og hænder. I sagde:

- Giv mig lov til at gøre det og det, hvis I anser mig for at være kristen!
- Lad mig få lov at være vært ved en bibelkreds!
- Måske jeg kunne være læser ved læsegudstjenesten?

Gratiakirken i Århus

- Hvis der er brug for, at jeg spiller orglet, vil jeg gerne gøre det.
- Og der er brug for en kasserer – eller en sekretær. Måske det er mig?
- Giv mig lov at sørge for rengøring – i hvert fald i nogle måneder om året!
- Jeg vil gerne være med i lejrudvalget.
- Mon ikke I kan bruge mine blomster i august og september?
- Hvis der er brug for en, som åbner og tager imod, så lad det være mig.
- Og har I brug for en tekniker, en radiomedarbejder, så er det måske mig?
- Og jeg vil gerne være den, som rydder op og lukker.

Og hvordan gik det til, at der blev råd til at holde 3-4 kirker i gang, køre tusindvis af km til kirke, vise omsorg for to præster og til og med betale fuld løn til den ene af dem. Hvordan gik det til, at o. 90 kristne kunne klare det?

- Fordi vi blev velsignet af Gud. Og Guds velsignelse førte til tak. I levede i tak og gav jer hen for hinanden. I stolede på fællesskabet, som er jeres menighed, fordi I ved, at I hører sammen hos jeres Skaber og Frelser. Og han er ikke kun jeres, men alles Skaber og alles Frelser.
- Var det ikke derfor, at I gav af jeres indtægt, det, I havde arbejdet for i 1 uge eller måske i 3 uger eller 5 uger af det, I tjente på jeres arbejde. Og så var skattesystemet endda sådan indrettet, at vi fik 2 ud af 5 dages løn retur som sparet skat.
- Også andre danskere gav kirkeskat. De fleste uden at tænke på, at det var en del af deres tak til Gud og deres kære kirke. Men I gav det bevidst.
- Her bliver det sandt, at kirken økonomisk set lever af velsignelse og tak.
- Men den største indsats var de omkring 80 medlemmer, som gav en dag, en uge eller flere uger af deres liv. Nogle timer om søndagen - 52 søndage hen over et år. Og mange timer bag en kassebog, plæneklipper, med en støvsuger, osv. osv.

*Løsning frikirke november
2011*

Og så var der alt det, som ingen rigtigt lægger mærke til, men som derfor er så meget tydeligere tegn på, at vi gør det for Guds ansigt.

- Tjenesterne i det skjulte.
- Takken til Gud for dem, som er stærke og har så travlt – og måske overser de svage.
- Forbønnen for dem. For præsterne, for børnemøderne, for missionen, for familierne.
- Jer, der satte tid af til at besøge og være sammen. Ikke for jeres egen skyld kun, men også for de andres skyld. I satte meget til side. Men I mærkede – ligesom Paulus og Silas – at der blev endnu mere at takke for og at bede om.

Og så er der spørgsmålet om fremtiden for dig, for din kære menighed, for kirkebygningen, for missionen. Hvem skal sørge for det hele? Det afgøres af troen, som fører til tak. Hvor troen fører til tak, fører det til tjeneste. Og tjenesten lever af Guds ord.

Det er slet ikke sådan at komme udenom, når vi først har hørt det. Det må vi takke Gud for. Ordet er mægtigt og stærkt. Ligesom da Paulus og Silas og Timoteus og Lukas og Barnabas *var nødt til* at rejse det fremmede kontinent, Europa, og ligesom de *måtte* ud til bedehuset på helligdagen, *måtte* prædike, selv om det førte til pisk og fængsel. og ligesom Lydia *nødte* apostlene til at få lov at tjene, sådan *nøder* Gud også nogle gange os, så vi ikke kan slippe udenom det.

Sådan er det med jeres præster.

- I har kaldt på dem. "Kom over og hjælp os!" Og de har været her længe, så længe, at det kan blive en vane for dem og for jer.
- I har bedt om at vi skulle komme. Ellers var de måske rejst et andet sted hen og havde fundet sig et andet arbejde?
- Men I beder jo om, at vi prædiker Guds ord for jer. I er der selv i kirken søndag efter søndag. I er der til ungdomsmøde og bibelundervisning. Også på den måde fornyer I kaldet.
- Tænk, hvor ufatteligt underligt og vanskeligt det må være at betjene en menighed, hvor kun 2% af menigheden går i kirke, og hvor menighedsrådet foragter præsten, hvis han holder sig til Guds ord. Ikke så mærkeligt, at præster i sådanne menigheder kan gå i stykker.
- Tak fordi I kalder på os. Og for jeres kærlighed. Vi ved, at det er et stort, stort ansvar, som må føre os ind i bibellæsning og bøn og studie – og ud i samtale og på besøg for at kontakten kan være så nær som mulig.
- Nogle gange var også jeres præster, der måtte kalde på jer. Sådan er det jo. Denne gensidighed må altid være i en menighed.

*Kirkens præster ved kirkejubilæet i
Løsning 14.11.2011*

Jeg siger det, fordi det ikke er nok at I engang for mange år siden kaldte mig til præst. Det er heller ikke nok, at I kaldte Sigmund for 2 år siden. Bliv ved, hvis vi skal forblive præster! Ellers vil de rejse en anden vej og aldrig dukke op i Filippi, ved en flod eller i en by, hvor de risikerer pisk og afsavn. Hvis ikke Gud kalder på os, og hvis ikke han åbner vore hjerter for sit ord, da bliver der ikke noget af det hele. Da vil vi jo gå hver vores egen vej for at opfylde vore egne ønsker og private behov, præster og lægfolk.

Når vi spørger hinanden, hvordan vi skal få yngre præster, gælder det igen: ved at de bliver kaldt på. Af Gud. Og af menigheden.

Og hvis menigheden skal kalde med styrke og overbevisning, skal den selv først og fremmest vide,

- at Herren selv kaldte apostle og sagde, at de skulle indsætte ældste (=præster), tilsynsmænd (=biskopper) og hyrder (=pastorer) i menighederne.
- og at den ikke kan leve troens liv uden prædiken og sjælesorg for hjerte, tanke og følelse, og at dåb og nadver bruges sammen med en bibelsk og sund og sand forkyndelse.
- og at præstere har brug for menigheder, som tror på Guds ord og kan kalde på dem og bede dem om at være trofaste hyrder.

Kirkejubilæum i Løsning 14.11.2010

Det er der brug for, selv om det måske ikke er moderne.

- Det er nødvendigt med uddannelse, kald og trofasthed fra præstens side – og fra menigheden side.
- Kristne skal ikke på egen hånd shoppe efter præster.
- Og præster skal ikke opsøge mere spændende menigheder, men tage sig af de syge og raske, de unge og gamle, de spæde og døende.

Vi blev meget opmuntret i hovedbestyrelsen, da vores engelske søsterkirke sidste i marts måned tilbød at sørge for uddannelse af en præst i vores kirke. De har et rigtig godt studiemiljø i Cambridge, hvor man både kan leve i en luthersk menighed og blive akademisk skolet og vokse i tro og kærlighed med håb.

Sommerlejren 2010

Begivenheder i kirken i årets løb:

Årsmødet 17.-18. juli 2010 i Humble. 31 stemmeberettigede deltog i forhandlingsmøde. Omkring 60 i gudstjenesten. "Jesus åbner". Årsmødet og sommerlejr var med til at binde os sammen både menneskeligt og i troen til gavn for arbejdet i menighederne. Og det var en særlig gave og glæde, at pastor Jais Tinglund fra USA havde taget imod indbydelsen til at deltage.

Sommerlejren fra 18.-22. juli havde i alt 71 deltagere og gæster. Her blev vi taget med til Moses' fødsel.

*Vi så ham som er – i Mosekurvens liv - i tornebuskens ild
Vi så ham som er – i påskelammets død – i Rødehavets vand.
Tak at du er, præcis som du er, for mig en frelser i al nød.
Tak at du åbner, i både liv og død. Tak at du er den, som du er.
(lejr sangen 2010 v. Carsten Nielsen og Judith Lund Nielsen)*

Han åbnede i døden for to af vore kære medlemmer:

Minna Jensen fra menigheden på Langeland. Hun sov ind i troen på frelseren den 31. juli 84 år gammel. Hun var enke efter Lars, som fik hjemlov i 2002. Begravelsen fandt sted 7. august fra Bøstrup kirke, og Minnas legeme blev lagt i graven på kirkegården samme sted som Lars blev lagt 9 år tidligere i forvisning om syndernes forladelse, de døde opstandelse og det evige liv.

Grete Scheldes kiste efter jordpåkastelsen 22. marts 2011 i Serridslev

Og *Grete Schelde* fra menigheden i Løsning. Hun sov også ind i troen på Jesus Kristus. Den 15. marts med begravelse 22. marts fra Serridslev Kirkegård nord for Horsens, hvor hendes mand blev begravet i 43 år tidligere. Hun blev 92 år.

*Så rejse vi til vort fædreland, / der ligger ej dag i dvale,
der stander en borg så prud og grand / med gammen i gyldne sale,
så frydelig der til evig tid / med venner i lys vi tale.*

Og han ved i dåben gav han livet til Liva Obel Kristensen. Liva er datter af Line og Klaus Obel Kristensen. Hun blev født 2. januar og døbt 6. februar i Gratiakirken.

Løsning menighed i begyndelsen af april 2011. De er ikke flere, end de var ved floden i Filippi

Der kvindelejr i september, ungdomslejr i november, arbejdsdage, menighedsmøder, hvor vi kom tæt på hinanden. Her delte vi det, der glæder og bekymrer. Her blev der lyttet, bedt og takket.

Der var 100-årigt kirkejubilæum i Løsning, hvor alle menighederne samledes og glædede sig med Løsning menighed. Vi blev ført med tilbage til dengang menigheden blev grundlagt i 1905-7 og da kirkebygningen blev indviet i 1910. Vi mærkede, at de få medlemmer har glæde og håb i Herren, selv om de ikke er mange. Men måske lige så mange som der samledes ved en flod udenfor Filippi.

Der var løbende kontakt til vore kære søsterkirker i udlandet:

ELBK i Sverige/Norge. Repræsentanter for ELBK og vor kirke mødtes 25.-26. februar 2011 i Martinskirken. Deltagerne var pastor Gunnar Edwardsson og pastor Åke Malander, hb-medlem og næstformand Bent Nielsen, pastor Sigmund Hjorthaug og undertegnede. Bl.a. blev "Enhedsdokumentet" gennemgået som afgørende for kirkefællesskabet. Vor kirkes repræsentanter gav udtryk for betydningen og værdien af øget kontakt og samarbejde.

SELK i Tyskland: Ved årsmødet 3. maj 2009 blev det besluttet, at vor kirke skulle tage kontakt til SELK's ledelse for at få et møde i stand vedr. det kirkefællesskab, som nu har været stillet i bero i 15 år. Det skete på et møde 6. november 2010 i Hamborg med deltagelse af biskop Hans-Jörg Voigt, referent Gottfried Heyn og provst Gert Kelter fra SELK, og Rolf Michael, Sigmund Hjorthaug og undertegnede fra vores kirke. Deltagerne gennemgik baggrunden for, at vor kirke havde været nødt til at indstille udøvelsen af kirkefællesskab på grund af uenighed med SELK. Emnerne var bibelsyn og bibeludlægning på den side, og spørgsmålet om lutherske menigheder kan holde fælles gudstjeneste med ikke lutherske menigheder og/eller deres præster. Desuden blev spørgsmålet om kvindelige præster drøftet, da et stort mindretal af præster i SELK går ind for kvindelige præster. ... Det blev aftalt, at der skulle holdes mindst endnu et møde, hvor man gik dybere ind i spørgsmålene. Men først skulle resultatet fra det første møde behandles i de to kirkers ledelse. Vi afventer stadig det mødereferat, som SELK lovede at udarbejde. Derfor kan foreløbig kun henvises til noter, som vi selv optog på mødet.

*Møde mellem repræsentanter fra vor kirke og SELK i Hamborg 6. nov. 2010.
Fra venstre: Biskop Voigt, Leif G. Jensen, Sigmund Hjorthaug, provst Kelter, pastor Schmidt, Rolf Michael, referent Gottfried Heyn*

Desuden har der været kontakt til søsterkirker i England, Frankrig, Portugal, USA og Brasilien.

Kirken i England har som nævnt indbudt en teologisk student ophold og uddannelse på Westfield House i Cambridge. **Kirken i Frankrig** har indbudt til præstekonvent, en indbydelse som undertegnede tager imod ved deltagelse i næste uge i nærheden af Strassburg. **I kirken i Portugal** er der sket ændringer i og med at pastor Jonas Flor har sagt ja til præstekald fra en menighed i Rio de Janero. Kirkens anden præst vil fra og med 7. juni være eneste præst i kirken. Han besøger vor kirkes sommerlejr til juli, hvor

vi kan lære ham at kende. **Søsterkirken i USA** valgte i juli 2010 ny præsident. Han hedder Rev. Harrison og blev indsat i embedet september 2010. Pastor Tinglund fortalte os på årsmødet 2010, at den nyvalgte præsident er en trofast og bibeltro luthersk præst. Hans motto er: Barmhjertighed, vidnesbyrd og at leve sammen.

Forholdet til kirken i Brasilien er primært et forhold til børnehjemmet i Moreira og pastor Tealmo Percheron. Selv om søsterkirken i Brasilien er stor, er det vigtigt at udenlandske kirker hjælper med støtte til børnehjem. Mission i Sydafrika og Botswana: Menighederne har samlet ind til ydre mission i det sydlige Afrika. Der er ikke blevet informeret meget derom i årets løb, men man har mulighed for at følge med gennem <http://www.mission-bleckmar.de/>

Pastor Genivaldo Agner, som besøger os på sommerlejren 2011. Foto fra Europæisk Luthersk Konference juni 2010 i Portugal

Når vi på denne måde tænker tilbage på året, er der meget at sige tak for, og måske endnu mere at ønske og bede om: om tilgivelse, om hjælp, om kraft og styrke, om tro, som viser sig i tak og tjeneste. Og om at bekymringerne ikke gør, at vore hænder synker, men snarere at de foldes til bøn.

3. ÅRETS BIBELVERS

Derfor kan årets bibelvers fra Filipperbrevet 4,5-7 blive os til stor gavn, hvis vi tager imod den virkelighed, det giver os, og derefter tager opfordringen til os!

Herren er nær. Vær ikke bekymrede for noget, men bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus. (Fil 4,5-7). Virkeligheden, som vi får givet er denne: Herren er nær. Han er nær, fordi han opstod fra graven og kom til disciplene. Han gik gennem frygtens døre og var hos dem. Han er nær som den korsfæstede og opstandne – også hos os. Han er nær i Ordet. Ved ordet bor han i vore hjerter. Han er nær i nadverens sakramente. Han er også nær på den måde, at han snart åbenbares synligt, når denne verden forgår og evigheden begynder. Når Herren er nær, får alt det, vi ellers stod ene med, en helt anderledes relativ betydning. Herren er nær! Det er baggrunden for, at apostelen siger: Vær ikke bekymrede for noget, men bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak.

Der er virkelig mere end en enkelt grund til at bekymre sig. Alligevel siger Herren: Vær ikke bekymrede for noget. Hvorfor? Fordi Herren er nær. Sådan begynder vi jo hver eneste gudstjeneste: "Herren være med jer!" "Og med din ånd." Vi minder hinanden om, at Herren er nær, og ønsker, at vi også må erkende det sammen. Hvis vi kun var os selv og bare havde hinanden, da må vi gå til af bekymring. Men fordi Herren er hos os, må vi gå til ham med bekymringen. Og vi får at vide, at bøn og tak hører sammen. Hvis vore ønsker tager over og fortrænger takken, vil ønskerne dø lige så langsomt. For hvis vi overser Gud som Skaber og Frelser, hvorfor skulle vi da bede til ham? Da bliver bønner blot fraser og tomme ord. Men når takken bærer bønner, får den liv. Begynder vi med at takke, da får vi meget at takke for. Da bliver vi måske aldrig færdige. Og da indser vi bedre, at Gud virkelig vil sørge for os og høre vore bønner.

Og resultatet udebliver ikke: *Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus.* Det er vore hjerter, der tales om. Han vil beskytte og bevare vore hjerter og tanker i Jesus Kristus. Så er alt jo vel. Så er der taget vare for os mht. vore synder. Han sørgede for os i tiden, der var, og han gør det i dag. Og der bliver sørge for os i fremtiden og i al evighed. Der bliver sørget for 44 tilmeldte deltagere på årsmødet og for de øvrige 41, som ikke kunne komme. Ligesom hans tilgivelse og omsorg jo gælder enhver, som har fået den frelsende tro på Jesus Kristus, uanset hvor i verden vedkommende lever. Guds fred vil bevare vore hjerter. Hjerterne hos hver enkelt af vore medlemmer. Københavns menighed, 28 medlemmer. Langelands menighed, 3 medlemmer. Løsning menighed, 9 medlemmer. Århus menighed, 45 medlemmer.

Herrens nærvær og Guds fred. Det er gaven til os. Og på den baggrund bliver der også kaldt på os enkeltvis og som menigheder og kirke: "Kom over og hjælp os!" "Kom med ud til bedehuset ved floden!" "Forkynd ordet for os!" "Lad os lytte sammen!" "Forkynd og bevidn det i verden!"

Og samtidig indbydes vi til *ikke at være bekymrede for noget, men i alle forhold at bringe vore ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak.* Det kan vi øve os i, fordi Herren er os nær og giver os sin fred!

Risskov 7. maj 2011
Leif G. Jensen, formand

(Forkortet internet-version)